

Hồi 8

Mai Nghê Nhã

Ngoài Đôn Hoàng thành, vòng vòng đỉnh trướng giăng chống giữa biển cát, những trướng dó đều bao quanh hướng mặt về một cái trướng sắc vàng.

Trong kim trướng, mấy trăm giáo đồ đang vây quanh một nữ tử, quỳ lồm ngồm dưới đất, thần sắc thành tâm hoan hỉ. Cả trướng lão Diệu Thủy danh phận tuổi tác cực cao cũng cung cung kính kính khoanh tay cúi đầu nghiêng mình nghe theo mệnh lệnh của nữ tử tóc vàng sẫm đỏ.

Nữ tử đó là người Hồ vùng Tây Vực, niên kỷ đã quá tam tuần, có làn da bánh mật và đôi mắt lam thẫm, tuy dung mạo không mỹ lệ lắm, nhưng có thể thấy vầng trán cao sáng và nhãn thần quyết đoán, lại ẩn hiện có hấp lực mà nam nhân cũng không thể bì kịp --- Đó chính là Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã từ Hồi Hột ngày đêm đi không nghỉ đến đây, cũng là nhân vật quyền lực chỉ thua Giáo Vương trong Minh Giáo, là công chúa và giáo mẫu của Hồi Hột.

Một hắc y nhân đứng bên cạnh dâng lên một mũi kim tiền, bên trên có ghim tờ giấy phúc đáp chiến thư.

“Hừm, quả nhiên không ngoài sở liệu, Cao Thư Dạ đã chịu ứng chiến. Thật là kỳ quái, tại sao lại muốn hẹn trước lúc mặt trời lên ? Như vậy đại quân của lệnh phụ hãn phải mạo hiểm cấp tốc lên đường giữa ban ngày ban mặt mới đến kịp”. Vượt biển cát ngàn dặm phóng tới Đôn Hoàng, trong ánh mắt của Mai Nghê Nhã không ngờ không có một tơ mệt mỏi khốn đốn phong trần, chỉ lãnh đạm hỏi tả hữu: “Tinh Thánh Nữ còn chưa tỉnh sao ?”

Đám giáo dân y phục lam lũ còn chưa kịp hồi đáp, một bóng người trong trướng đã thoáng động, như gió lướt như chớp giạt một vòng quay về. Hắc y nhân đó quỳ gối, hắng giọng trả lời: “Dạ chưa”.

Đó là một trong số thập nhị hắc y đạo khách cùng đến với Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã, nghe nói những hắc y khách đó ở Hồi Hột đảm nhiệm làm thị vệ theo hầu Khả Hãn, đều là tinh anh xuất thân từ Tu La Trường của Côn Luân Quang Minh Đỉnh, đào tạo bồi dưỡng sau trường hạo kiếp mười năm trước, người nào cũng tuyệt nghệ kinh nhân. Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã tất là chủ nhân của đám thú bị thuần phục đó.

“Hừm, xem ra kim châm đối với não bộ của ả ta có ảnh hưởng rất lớn a”. Mai Nghê Nhã hơi cau mày, nhìn mũi kim tiến thủ hạ mang về, lẩm bẩm: “Nếu không thì sao ta bắt quá chỉ thi hành một thuật pháp nho nhỏ với ả mà tới bây giờ vẫn chưa tỉnh ?”

Trưởng lão Diệu Thủy cung kính cúi mình, lo lắng không yên:

- Nguyệt Thánh Nữ, bữa trước Tinh Thánh Nữ và Đôn Hoàng Thành Chủ giao thủ một trận, rơi vào thế hạ phong --- thuộc hạ vì vậy mà phán đoán Tinh Thánh Nữ không đủ sức dẫn dắt giáo đồ xuyên vượt Đôn Hoàng, tất cần phải nhọc công Nguyệt Thánh Nữ đến. Chỉ là ... thuộc hạ rất lo lắng, lần này quyết đấu Kỳ Liên Sơn, Tinh Thánh Nữ e rằng vẫn không phải là đối thủ của Cao Thư Dạ.

“Con bé kia làm gì cũng bê bối hồ đồ !” Mai Nghê Nhã mỉa mai không che đậy: “Thật là tức cười ... Võ nghệ của tên kia là do Sa Mạn Hoa chỉ dạy, mười mấy năm sau đồ đệ trái lại vượt hơn sư phó ?”

Trưởng lão Diệu Thủy mặc nhiên, hạ giọng hồi đáp:

- Nguyệt Thánh Nữ nên biết, sau cái năm một tiễn bắn xuyên ngực Cao Thư Dạ, Tinh Thánh Nữ đã hai năm trời không thể cầm đến cung, võ học hoang phế. Bên này tiêu bên kia tiến cũng là lẽ tự nhiên.

Mai Nghê Nhã vẫn tiếp tục cười lạnh, trong mắt có vẻ miệt thị, ả nhướn đôi mày dày:

- Con bé đó chuyện gì cũng làm không xuể ! Không trách gì Giáo Vương lúc ban đầu đã có lệnh: nếu Sa Mạn Hoa không kích phá nổi Đôn Hoàng dẫn lãnh giáo đồ đông khứ thì sự tình giao cho ta đến phụ trách toàn cục --- Trong bụng ta đã có kế hoạch, người có thể yên tâm.

“Dạ”. Trưởng lão Diệu Thủy sợ giọng điệu của Nguyệt Thánh Nữ, chỉ còn nước cúi đầu tuân mệnh.

Hắc y sát thủ bên kia vừa trở vào, quỳ gối:

- Bẩm cáo Nguyệt Thánh Nữ, Tinh Thánh Nữ vừa mới tỉnh dậy.

“Tốt !” Mai Nghê Nhã vỗ án mấy cái, lập tức đứng dậy: “Dẫn ta đi xem, mau lên !”

Trưởng lão Diệu Thủy kinh ngạc vì sự cấp thiết của Nguyệt Thánh Nữ, do dự không biết có nên đi theo xem hay không. Tuy vậy, khi bà ta vén bức màn cửa trướng nơi Sa Mạn Hoa nghỉ ngơi, lại đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi --- Sa Mạn Hoa nửa tỉnh nửa mê đang bị Nguyệt Thánh Nữ dựng dậy, dựa mình lên một trụ cây giữa trướng, thần sắc mơ màng. Thần sắc của Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã lại loang loáng, những tia sáng yêu dị chập chờn phù động trong đôi mắt màu Bích Lam, chú thị

chăm chăm nhìn vào mắt Sa Mạn Hoa còn chưa tỉnh hẳn, trong miệng lẩm bẩm mấy lời gì đó nhỏ xíu, thanh âm dài thượt quỉ dị.

Diệu Thủy ngưng thần lắng nghe kỹ, liền cảm thấy thần trí mơ hồ. --- Nhiếp Tâm Thuật ! Nguyệt Thánh Nữ không ngờ lại sử dụng Nhiếp Tâm Thuật đối với Tinh Thánh Nữ !

Ánh mắt trưởng lão Diệu Thủy vì quá sợ hãi mà giương tròn lên, cơ hồ thoát miệng la hoảng, nhưng bà ta chung quy đã nhẫn nhịn được. Đợi đến khi Mai Nghê Nhã đã thi xong Nhiếp Tâm Thuật, để cho Sa Mạn Hoa tỉnh mà không tỉnh nằm xuống ngủ tiếp, bà ta mới thở phào một hơi.

Nguyệt Thánh Nữ quay đầu nhìn thấy biểu tình kinh hoảng của trưởng lão, khoe miệng lại hé lộ một tia chế giễu:

- Sao vậy ? Kinh sợ lắm sao ?

Diệu Thủy không dám nhìn thẳng vào mục quang bén lạnh của ả, liền cúi thấp đầu:

- Không dám. Nguyệt Thánh Nữ làm như vậy tất có đạo lý.

"Diệu Thủy, người càng già lại càng biết nói năng". Mai Nghê Nhã cười khàng khắc một tiếng, đặt Sa Mạn Hoa lại trên chiếu, cúi đầu vạch mí mắt nàng nhìn nhìn, gật gật đầu: "Ta thi hành Nhiếp Tâm Thuật đối với ả cũng là vì giúp cho ả khí trừ hết tạp niệm, có thể toàn lực đối phó Cao Thư Dạ. Người nói xem đó có phải là một phương pháp tốt hay không ?"

Diệu Thủy giật mình, không dám trả lời.

Mai Nghê Nhã đứng dậy, thở dài:

- Người nói tam muội bại là vì tuyệt kỹ không bằng người ta ? Ngày xưa Cao Thư Dạ phụ ả, ả quá giận bắn liền thập tam tiễn --- Bằng vào tiễn thuật của ả, nếu không phải trong lòng bất nhẫn, làm sao có thể mười ba mũi mà vẫn không bắn trúng tim ? Mười năm trước lúc giận lồng lộn công tâm đã như vậy, sau mười năm, ta sợ con bé khờ khạo này cả cung cũng cầm không nổi.

Lão phụ chờ người không phát ra tiếng nào, trong lòng giật nảy lên: ba vị Thánh Nữ chấp chưởng Quang Minh Giới chỉ là thư muội trên danh nghĩa, tuy cùng trưởng thành trên Côn Luân tuyệt đỉnh, thời gian tương hồ lại ít khi vãng lai, thậm chí còn để tâm tranh đấu với nhau không ngừng. Nhưng không tưởng nổi Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã đối với muội muội bé nhất lại còn thông hiểu liệu giải hơn cả người từng tận tay nuôi nấng nàng ta.

Mai Nghê Nhã ngưng thị nhìn Sa Mạn Hoa đang ngủ vùi, nhãn thần tàn nhẫn:

- Không cần nhẹ tay nữa, Sa Mạn Hoa ! Mười năm trước vì sự dễ tin của người đã khiến cho Quang Minh Đỉnh máu chảy thành sông --- Mười năm sau, ta lệnh cho người vừa thấy mặt người đó, không cần nghe y giải thích biện hộ gì hết, chỉ lo giương ngân cung kim tiễn, bắn thẳng vào tim y !

Sa Mạn Hoa phảng phất đang gặp ác mộng gì đó, thân người rung giật nhè nhẹ, mồ hôi lạnh đầm trán, lại nói không ra hơi.

Diệu Thủy cúi mình dưới đất nghe lệnh, đợi một hồi lâu, chung quy nhịn không được phải hỏi nhỏ:

- Nếu vạn nhất Tinh Thánh Nữ thua ? Làm sao nói với Bái Nguyệt Giáo đây ?

Mai Nghê Nhã lạnh lùng:

- Thua cũng coi như xong --- Ắ chỉ cần có thể chế trụ Cao Thư Dạ một ngày là đủ rồi. Bái Nguyệt Giáo không cần phải lo lắng tới. Giáo phái ta bị vây khốn ở Trung Nguyên, bọn chúng là minh hữu lại tự thủ bàng quan ở Nam Cương ! Giáo phái ta và Bái Nguyệt Giáo dĩ nhiên đã thù ghét lẫn nhau, cho nên bất tất phải kỵ hiềm gì.

Lời nói lãnh khốc thản nhiên khiến cho trưởng lão Diệu Thủy bên cạnh không khỏi rùng mình toàn thân, cúi thấp đầu. Bà ta biết Nguyệt Thánh Nữ đã hoàn toàn coi Tinh Thánh Nữ cô độc khốn khổ như một con cờ có thể thí bỏ !

Phảng phất cũng cảm thấy giọng điệu của mình quá tàn nhẫn, Mai Nghê Nhã mỉm cười, bổ sung một câu:

- Đương nhiên, có thể sống sót trở về càng tốt, bồi dưỡng một Tinh Thánh Nữ, trong giáo cũng đã phí tổn rất nhiều tâm lực. Cho nên ba ngày sau, người theo Tinh Thánh Nữ đi Kỳ Liên Sơn --- đợi sau khi quyết đấu xong phụ ả quay trở về đội ngũ của bọn ta !

Nói đến đó, lại có một hắc y đao khách quỳ một gối ngoài trưởng, trong tay dâng một tờ chỉ da dê, nhỏ giọng bẩm cáo:

- Nguyệt Thánh Nữ, trong Đôn Hoàng thành có thư mật tín đưa đến !

Mai Nghê Nhã gắt gỏng đánh mặt, không ngờ vừa nghe được tin tức đó đã tỏ vẻ mừng rỡ, chột vùng dậy:

- Mau đưa đây !

Tấm da dê mềm nhuyễn từ từ lăn mở trên án, trưởng lão Diệu Thủy giật mình thoát miệng la lên:

- Trời, đây là ... binh đồ phòng bố của Đôn Hoàng thành !

Mai Nghê Nhã cười lớn, thần sắc hân hoan, ngón tay chỉ trên đồ hình vẽ dày đặc trên tấm da dê:

- Thật là trời đã giúp ta, giờ phút này còn cấp cho bọn ta một phần hậu lễ như vậy.

Trưởng lão Diệu Thủy kinh ngạc nhìn Nguyệt Thánh Nữ:

- Là ai ?

Mai Nghê Nhã gật đầu, mỉm cười:

- Lục Cơ. Nữ nhân Cao Thư Dạ không thèm để ý tới đó vốn là người Hồi Hột, vì cơ hàn bức bách mà từ nhỏ đã bị bán vào làm nô tỳ trong phủ của Đôn Hoàng Cao thị. Nhưng sau này Dao Hoa phu nhân ưu ái ả, ả cũng coi phu nhân như mẫu thân. Sau này, Dao Hoa phu nhân vì muốn trừ khử Cao Thư Dạ cho nên đã nhập giáo ta, tín phụng Minh Tôn.

Trưởng lão Diệu Thủy giật mình tỉnh ngộ:

- Nguyên lai giáo ta năm đó bắt cóc Cao Thư Dạ là vì vậy ?

“Phải”. Nguyệt Thánh Nữ cười lạnh gật đầu: “Nguyên vốn phải giết chết y, khơi khơi Giáo Vương lại cảm thấy tư chất của y xuất chúng, liền lưu hạ y làm sát thủ Tu La Trường. Kết quả lại gây ra phiền hà ... Vốn bọn ta bắt cóc Cao Thư Dạ đi, Dao Hoa phu nhân liền có thể lập Liên Thành làm thế tử, như vậy Đôn Hoàng thành cũng đã thành một phân đà của Minh Giáo bọn ta --- Khơi khơi Cao Thư Dạ ngây ngô mười năm ở Côn Lôn không ngờ lại trốn về được ! Bộ sậu kế sách liền bị loạn nát hết”.

Kể lại chuyện năm đó, Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã không khỏi nghiêng rằng:

- Sau khi Dao Hoa phu nhân bị thất cổ chết, Lục Cơ và tổng đàn đã mất liên hệ --- ngoại vô viện trợ, nội vô đồng đảng, chỉ còn nước nằm yên mai phục. Ắt coi Dao Hoa phu nhân như mẹ, vì vậy mà hận công tử Thư Dạ thấu xương, nuôi chí trả thù, chủ động liên hệ với tổng đàn, nói muốn tận lực giết chết công tử Thư Dạ. Lúc đó tổng đàn nguyên khí đã bị trọng thương, căn bản không còn sức lo tới sự tình bên Đôn Hoàng, cũng chỉ còn nước nhìn tiểu tử đó lên nắm chức Đôn Hoàng Thành Chủ.

Ngón tay lần trên địa đồ da dê, đây, chỗ dùng mực đỏ khoanh tròn trên địa đồ dày đặc là mấy cửa thành, trại thủy cừ và binh doanh phân bố. Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã gật đầu tán thưởng:

“Ắt chịu khổ nhọc bao lâu ... lần này chung quy đã tìm được cơ hội đưa vật tối quan trọng này về đến”. Thanh âm ngưng một chút, Mai Nghê Nhã lại ngẩng đầu: “Ba ngày sau, bọn ta trực xuyên Đôn Hoàng đông khứ !”

Trưởng lão Diệu Thủy phảng phất bị những tia sáng trong ánh mắt của Nguyệt Thánh Nữ làm thất thần, một hồi sau mới nhỏ giọng:

- Nhưng ngoài hai việc công tử Thư Dạ ly khai Đôn Hoàng và bọn ta có địa đồ, Đôn Hoàng còn có mười vạn thần võ quân trú thủ --- bọn ta làm sao mà dẫn giáo đồ đông khứ ?

Mai Nghê Nhã mỉm cười, những tia sáng lạnh trong mắt lấp lánh:

- Thần võ quân hiệu xưng mười vạn, thực tế binh lực không quá năm vạn --- mà ta từ chỗ phụ vương đã dẫn đến năm vạn kiêu kỵ, đột tập xuất kỳ bất ý, dư sức đối phó Đôn Hoàng.

“Cái gì ?” Trưởng lão Diệu Thủy lần này cũng không còn nhịn nổi phải thoát miệng la lên: “Thánh Nữ ... người điều động quân đội Hồi Hột công đả Đôn Hoàng ?” --- Tuy Mai Nghê Nhã là trưởng nữ của Hồi Hột Khả Hãn, là Minh Giáo giáo mẫu của Hồi Hột, nhưng nếu nói muốn điều động quân đội khổng lồ như vậy đi khai lộ cho Minh Giáo đông khứ Trung Nguyên, tựa hồ là chuyện không thể tưởng đến.

Thò tay cuộn tấm da dê lại, Mai Nghê Nhã cười lạnh, khí thế nhiếp hân:

- Hồi Hột ngày nay là bá chủ ở Tây Vực, mà Đại Dận vương triều ở Trung Nguyên đã sinh nội loạn, quốc lực suy vi, lại còn muốn diệt Minh Giáo, sát thương vô số thương lữ giáo dân của nước ta --- Phụ Vương ta đã dòm ngó Đôn Hoàng bao năm nay, khổ là chưa có cơ hội thích hợp để giương cờ một lần thu vào trong túi, khống chế con đường tơ lụa triệt để --- Ngày nay có cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua được ?

Trưởng lão tóc bạc trắng đã hoàn toàn ngơ ngẩn, ngây người nhìn Nguyệt Thánh Nữ.

oOo

Từ khi trộm in chìa khóa của Hoắc Thanh Lôi, làm chìa khóa mở tủ mật, tất cả những tình báo có thể tìm được đã được bí mật đem ra: thủy văn phân bố đồ, Đôn Hoàng thành phòng đồ, binh doanh phân bố đồ trong thành, thậm chí cả tường đồ của Đôn Hoàng nội phủ --- đều đã được ả đưa đến tay Minh Giáo ngoài thành. Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã phái sứ giả nói cho ả biết, lúc công tử Thư Dạ đi Kỳ Liên Sơn phó ước quyết đấu, Thánh Nữ sẽ dẫn nhân mã của Minh Giáo tiến nhập Đôn Hoàng --- bắt giết công tử Thư Dạ, lúc đó Liên Thành liền có thể ngồi ở vị trí Thành Chủ.

Chỉ vì lời hứa đó, ả đã trộm góp tình báo, tận lực liên lạc với Mai Nghê Nhã, nhất cử lật đổ Đôn Hoàng.

Nhưng giờ phút này, Lục Cơ ngồi trong Dao Hoa Lô tắm tởm lại nhìn chăm chăm vào một chiếc chìa khóa cuối cùng màu bạc nhỏ xíu mà ngây người --- Chiếc chìa khóa này

thật ra để mở cái tủ nào ? Tất cả những chìa khóa khác đều đã nhất nhất sử dụng qua, những cái tủ chứa đựng bí mật quân cơ này nọ, chỉ có một chiếc chìa khóa còn lại này, ả hoàn toàn không biết dùng để mở cái tủ nào.

Chiếu theo thứ tự xếp đặt của chòm chìa khóa, chiếc chìa khóa màu bạc nhỏ này chắc mới được Hoắc Thanh Lôi thêm vào --- thật ra để mở cái tủ nào ? Lục Cơ nhú đôi mày dài, cố suy nghĩ mà không nghĩ ra.

Chợt sau lưng truyền đến tiếng thở dài nhẹ nhẽ và tiếng bước chân, ả liền thu chòm chìa khóa lại, quay mình nhìn thiếu niên áo vải sấn mới bước vào. Bị giam lỏng ở đây mấy ngày trời, Cao Liên Thành không còn thứ nhuệ khí và sát khí của cái ngày mới vào đến Đôn Hoàng, phảng phất phong thái đã bị tiêu ma hết, mỗi ngày đi qua đi lại trong Dao Hoa Lâu, tâm sự nặng nề thở dài, tựa hồ trong lòng cũng như có ngàn người đang giao chiến.

“Thiếu chủ, tại sao lại thở dài như vậy ?” Chung quy nhịn không được, Lục Cơ an ủi: “Yên tâm đi, rất mau chóng ngài có thể đi ra được rồi”.

Nhưng Cao Liên Thành chỉ đưa mắt nhìn ả một cái, nhãn thần lại bần thần mơ hồ, mở miệng hỏi một câu:

- Dì Lục ... năm xưa mẫu thân của ta ... mẫu thân của ta thật muốn giết Thư Dạ sao ?

“Phải”. Lục Cơ thản nhiên hồi đáp: “Phu nhân một lòng vì ngài, tự nhiên không dung được y”.

Nhãn thần của Cao Liên Thành nổi sóng kịch liệt, bỗng buồn bực quay đầu đi, hạ giọng:

- Tại sao ? Ta đâu có muốn làm Thành Chủ ! Các người tại sao lại muốn giết Thư Dạ ?

Lục Cơ ngạc nhiên nhìn Cao Liên Thành, hiển nhiên không minh bạch thiếu niên đó đang nghĩ gì:

- Phu nhân là vì muốn cho ngài được tốt đẹp a ! Ai mà không muốn làm Đôn Hoàng Thành Chủ, an hưởng vinh hoa ? Nắm trọn Đôn Hoàng, khống chế lộ tơ lụa, khống chế mệnh mạch của Trung Nguyên và Tây Vực ! --- Thiếu chủ, phu nhân chỉ có một đứa con, tự nhiên mong muốn ngài có thể được hết mọi thứ.

“Vậy cũng đâu thể giết ca ca ruột thịt của ta a !” Cao Liên Thành chung quy nhịn không nổi phải la lên: “Các người bắt cóc Thư Dạ đưa lên Côn Luân làm nô lệ, lại thừa lúc y đang trọng thương đi hành thích y ? Vì quyền thế mà cốt nhục tương tàn ! --- Chuyện như vậy mà các người cũng làm được sao ?”

Một cái tát tay nặng nề đã rơi lên mặt chàng, cắt đứt lời nói của chàng.

Thiếu niên áo vải sắc định thần nhìn Lục Cơ vừa động thủ đánh chàng, tựa như không thể tưởng tượng nổi --- từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên dì Lục đánh chàng !

“Ở đế đô làm con tin mười năm, người còn chưa minh bạch sao ?” Lục Cơ khản giọng tận lực la lên, nhãn thần tràn ngập nỗi thất vọng và phẫn nộ: “Người còn chưa thấu hiểu nỗi khổ tâm của phu nhân sao ? Cho dù không tiên hạ thủ đối phó Thư Dạ, bằng vào tính khí của y, cũng không thể phóng tha người --- Phu nhân chỉ là không muốn để người chịu thua kém ! Cho nên bà dụng tận toàn lực muốn đẩy người đến nơi an toàn nhất !”

Cao Liên Thành xoa xoa mặt, chậm chạp nhìn khuôn mặt méo mó của Lục Cơ, cảm thấy trong lòng lạnh quá nửa.

“Người làm sao mà còn chưa minh bạch được a ...” Lục Cơ nhìn chàng thiếu niên nhãn thần trong sáng đơn thuần kia, bỗng không nhịn được khóc rống lên: “Mười năm làm con tin ở đế đô, người vẫn chưa hiểu thấu ? Không phải người giết y thì là y giết người ! Làm sao có thể dung tình phần nào được ? Phu nhân phí tận tâm lực lập người lên ngay vị thế tử, nhưng lão Thành Chủ hung nhớ không quên Thư Dạ, còn lưu hạ thủ dụ trong cái tử vàng trong Oanh Sào, nói nếu quả Thư Dạ có một ngày nếu có thể về đến Đôn Hoàng, vị trí thế tử sẽ trả về cho y --- Phu nhân làm sao có thể không nghĩ ngàn phương trăm kế dồn y vào tử địa cho được ?”

Cao Liên Thành sắc mặt tái nhợt, chột lẩm bẩm:

- Nguyên lai y đối xử như vậy với ta cũng coi là quá công bình rồi.

“Sinh ra trong nhà đế vương phú quý, không bao giờ có thể nói tới huynh đệ gì --- bởi vì quyền bính chỉ có một, tay lại có nhiều đôi”. Lục Cơ nhướng mắt, trong ánh mắt là luồng ánh sáng âm lãnh độc đoán, nhìn đứa con của Dao Hoa phu nhân: “Nhân bất vị kỷ, thiên tru địa diệt. Cao Thư Dạ đối với người như vậy, thật cũng có thể coi là tự nhiên --- cho nên, ngày nay người nếu muốn giết chết y, cũng là chuyện đương nhiên”.

Tay ả nhắc lên, chỉ lên bộ khôi giáp treo trên tường --- Đó là bộ bảo giáp truyền từ đời này qua đời nọ cho các Đôn Hoàng Thành Chủ đương nhiệm, sau khi lão Thành Chủ đời trước qua đời đã treo luôn trong Dao Hoa Lô. Ả mỉm cười:

- Không quá hai ngày nữa, người liền có thể mặc lên bộ khôi giáp đó, cai quản Đôn Hoàng.

“Nhân bất vị kỷ, thiên tru địa diệt ?” Cao Liên Thành một hồi lâu không nói gì, chột lẩm bẩm: “Vậy ... người vì báo đáp ơn tri ngộ của mẫu thân mà không tiếc mọi thứ một lòng vì ta --- Đó phải coi là gì đây ?”

Lục Cơ bất chột ngơ ngẩn, vì sự thật trái lẽ đó mà vô phương hồi đáp.

“Thật ra, dì Lục người là một người tốt giàu lòng trung nghĩa”. Cao Liên Thành cười khổ, loạng choạng bước ra.

Ả muốn đuổi theo, kể cho công tử sát cục đã bố trí hai ngày sau, nhưng phảng phất tình linh nhớ đến gì đó, dừng hẳn bước chân. Tay ả nắm chặt chiếc chìa khóa nhỏ màu bạc kia, thoát miệng thì thầm:

- Đúng ... Còn có một chỗ ! Tủ vàng trong Oanh Sào !

Mật hàm trong tủ kín ở Oanh Sào --- Đó là chỗ mà Thành Chủ đời trước dùng để chứa đựng thủ dụ di chúc.

oOo

Trong Oanh Sào vẫn tràn ngập không khí say sưa mộng ảo buông tuồng xa hoa như trước. Ca vũ vừa ngưng nghỉ, tuyệt sắc mỹ nhân đã xà tới, bao bọc lấy thân người Thành Chủ trẻ trung, oanh reo yến hót, cười tươi đùa tợn, ánh xuân ngập tràn môi mắt. Nhưng trên chiếc giường mềm trải da báo tuyết, con người đó vẫn cứ thờ ơ như gạt bỏ hết thế giới vật chất bên ngoài, tựa hồ không lý gì tới đám mỹ nhân vây quanh, ánh mắt thần thờ nhìn vào khoảng trống, trông mắt hơi giãn nở.

--- Công tử hôm nay lại say thuốc rồi sao ?

Đám mỹ nhân thấy tình huống như vậy, trong lòng ngấm ngấm thương hại, lại không dám nói gì, chỉ thận trọng ngồi vòng quanh, đợi công tử chọn người hầu hạ.

Ngọc thụ bên ngoài hôm nay đã được hoán đổi thành quỳnh hoa điêu khắc bằng bạch ngọc, ẻo lả mỹ lệ như tuyết. Bên cây vô số giai nhân cười cợt đuổi bắt, chim trân thú quý trong rừng lấp ló nhớn nhoe, cả dưới ngòi nước dưới mái hiên cũng ngấm đầy minh châu đem từ Nam Hải tới --- không uống cho y đã bố trí bao năm nay, mỗi lần được lực phát tác, vừa liếc mắt, cả Oanh Sào không ngờ lại chẳng khác gì Lạc Viên của Côn Luân Đại Quang Minh Cung năm xưa ... Mỗi một lần, chỉ có qua được lực và ảo giác mới có thể gặp được nàng sao ?

“Sa Mạn Hoa ...” Con người hăm nhập trong được lực chợt thoát miệng lầm rầm hô hoán, thò tay ra, lại mò đụng phải khuôn mặt của một mỹ cơ bên cạnh, nâng cằm nàng ta nhìn nhìn, nhãn thần hoảng hốt: “Sa Mạn Hoa, là nàng ư ? Hay là ... hay là ta lại đang nằm mộng ?”.

Trên mặt mỹ cơ lộ xuất một nụ cười vui mừng --- phục thị trong Oanh Sào bao năm rồi, mỗi một cơ thiếp đều biết công tử mỗi lần say thuốc hoảng hốt là liền hồ ngôn loạn ngữ. Mỹ cơ được chọn đón trả những ánh mắt ghen tức hăm mộ của những cô gái khác,

miệng lại theo thói quen dịu dàng hồi đáp bằng một câu nói ổn thỏa nhất: “Là tôi ... tôi đã về đây”.

Vừa nói, nàng ta vừa ghé sát người một cách ôn nhu, những mỹ cơ còn lại lẳng lẳng thoái lui ra.

“Nàng thật đã về đến ? ... Để ta ôm nàng”. Công tử Thư Dạ lẩm bẩm, chợt kéo mỹ cơ đó thẳng vào lòng, dụng lực ôm chặt. Nàng ta bị ôm riết vào bộ ngực băng lãnh kiên cố như đồng thiết, đau đến mức cơ hồ muốn la lên. Nhưng trong giây lát, công tử Thư Dạ thành linh xô nàng ta ra, định thần nhìn kỹ, nhãn thần hoảng hốt lắc đầu, thấp giọng: “Không phải là nàng ... không phải là nàng. Nàng không bao giờ chịu đến gặp ta ... trừ phi là vì muốn giết ta !”.

Mỹ cơ chưa từng gặp phải tình huống khác lạ này, giật mình ngẩn người, sợ hãi cúi đầu. Thành Chủ chợt ngẩng đầu cười lớn.

“Nàng đến để giết ta ! Sa Mạn Hoa !” Hiển nhiên vẫn còn đang mê man trong được tính, công tử Thư Dạ loạn choạng bước tới, vòng hai tay quanh người mỹ cơ, thần tình hoảng hốt thì thầm: “Ta đã đợi nàng lâu lắm rồi ... lâu đến mức nếu nàng không đến, ta đã không còn chống chọi được nữa. Tất cả mọi người đều đã lìa bỏ ta. Mặc Hương bán đứng ta, nàng thống hận ta, đệ đệ thù ta, phụ thân đã chết ... kẻ mấu chốt chấp thủ đoạn muốn dồn ta vào tử địa ! Đã mười năm ... ta đã chịu đựng quá đủ rồi”.

Mỹ cơ trong vòng tay của y run lấy bầy. Mỗi một bí mật Thành Chủ nói ra tựa hồ như một mũi kiếm bén đâm lên cổ nàng ta --- Nàng ta biết tính khí của Thành Chủ, cho nên chỉ hận mình sao lại còn đôi tai phải nghe những cơ mật không thể nói cho người khác biết này !

Nhãn thần của công tử Thư Dạ bỗng trống rỗng, không biết có phải là vì được lực hay không, đồng tử khuếch tán, y thành linh kéo mỹ cơ, ôm chặt vào lòng lẩm bẩm:

- Mười năm qua, tửu sắc vô vị, quyền thế nhạt nhẽo, huynh đệ xa lạ, thân tình mong manh ... Thế gian này ... trừ cái chết ra, còn có cái gì để khát vọng ? Ta đã đợi nàng rất lâu rồi.

Vết thương cũ trên ngực bị tửu lực và được lực hun nóng, những mảnh vụn của mây tóc tan vỡ lưu lại trong tâm phế của y phảng phất lại sống lại, lưu chuyển trong máu thịt, sinh trưởng, lan rộng, hành hạ thân thể và hồn phách của y, mười năm rồi không ngờ vẫn chưa buông tha một chút nào.

Y dùng cánh tay run rẩy ôm chặt mỹ cơ, chôn bàn tay trong mái tóc của nàng ta, tự thì thảo với mình. Bất chợt phảng phất như một cơn gió dữ xô nàng ta ngã trên giường, xé toạt y phục của nàng ta, động tác mãnh liệt phảng phất muốn dung nhập thân thể mình với cô gái:

- Ta đã đợi nàng rất lâu ... Đến giết ta đi, Sa Mạn Hoa.

o0o

Sang ngày thứ hai lúc tỉnh dậy, mặt trời đã quá ba sào.

Đốt hương, tắm rửa, thay áo. Lúc cầm thanh Thừa Ảnh lên, nhả thần của công tử Thư Dạ ngưng tụ lại, ngón tay chậm chậm vuốt lưỡi kiếm, một giọt máu lần theo lưỡi kiếm sáng như tuyết lăn đến mũi kiếm, ngưng tụ. Thanh kiếm này, lúc còn là sát thủ trong Đại Quang Minh Cung trên Côn Luân cùng với Mặc Hương mười lăm năm trước, Giáo Vương đã ban tặng tưởng thưởng bọn họ.

Là lần cuối cùng y dùng nó sao ? Y thở dài một hơi, giắt kiếm bên mình, sai tỳ nữ búi tóc, đồng thời truyền lệnh xuống, kêu người chuẩn bị yên cương, gói ghém lương khô và nước uống --- ngày mai đã là kỳ hẹn quyết chiến với Sa Mạn Hoa, mà Kỳ Liên Sơn cách xa Đôn Hoàng tới ba trăm dặm, y tất phải giục ngựa xuất phát trước một ngày.

Mỹ cơ hầu hạ đêm qua lòng dạ bất an nâng gương quỳ hầu một bên, không ngừng len lén liếc ngó sắc mặt của y.

Mình đã nói những gì không nên nói sao ? Nếu không nữ tử kia không thể lo sợ như vậy. Công tử Thư Dạ nhú mày, ráng hết sức hồi tưởng, nhưng trong óc vẫn bần thần hoảng hốt. Nếu có người nghe được những chuyện không nên nghe được, nên khiến cho hấn ngậm miệng --- Y quyết định rút kiếm quét ngang cổ mỹ cơ, đâm cơ thiếp thất kinh la lên, mỹ cơ kia thét lên lùi về phía sau, gương vỡ tan nát dưới đất, khuôn mặt mỹ lệ vì sợ quá mà méo mó.

“Đi ra”. Trường kiếm vừa sắp cắt đứt mạch máu trên cổ, công tử Thư Dạ chợt thở dài, quăng Thừa Ảnh xuống đất --- Đã là người muốn đi tìm chết, còn lo lắng gìn giữ bí mật gì nữa ? Y phẩy tay ra lệnh cho đám cơ thiếp đang kinh hoảng đến mức ngơ ngẩn đi ra, tự mình chỉnh đốn y phục, kiểm điểm lại mọi thứ đem theo, chuẩn bị cử bộ ra ngoài.

Mục quang dừng trên cái tử vàng, thần sắc của công tử Thư Dạ có biến chuyển, phảng phất có chuyện khó chịu gì đó khiến cho y do dự dừng chân. Một hồi lâu sau, y bước đến bên song cửa, cầm cây viết lông chấm đẫm mực, viết mấy hàng mau lẹ, phảng phất có vô số lời nhiều năm rồi chưa từng nói ra. Công tử Thư Dạ viết vội vàng, trong mắt lộ những tia sáng kích động khó kềm chế. Nhưng chưa viết xong thư, bỗng run rẩy vò lại thành một nhúm, quăng sang một bên.

Bút trong tay lại phảng phất nặng trăm ngàn cân, trong lòng như có núi gào biển thét, không ngờ không thể viết trọn một chữ.

Cuối cùng, y chỉ viết có hai câu trên tờ giấy trắng, liền quăng bút, mở tủ vàng ra, đem phong thư tối hậu đặt trên đồng thư bên trong, ngưng thị một hồi lâu, nặng nề đóng tủ lại, nhấc trường kiếm lên, đi ra không quay đầu lại.

Bên ngoài tĩnh lặng yên ắng, tất cả cơ thiếp đều đã bị y đuổi, dương quang buổi sơ đông cỏi đại mạc lợt lạt chiếu trên mái ngói lưu ly ánh sắc vàng, huy hoàng sáng lạn, ngọc thụ quỳnh hoa trong Oanh Sào đua nở, cây nào cây nấy như băng điều ngọc trác, mỹ lệ hoa quý không tưởng tượng nổi. Đây là tiêu kim quật xa hoa mà y trấn thủ Đôn Hoàng mười năm nay đã tận tâm tận lực bố trí.

“Ha ha ha ha !” công tử Thư Dạ đột nhiên một mình giữa hư không trong Oanh Sào ngửa mặt cười lớn, phất tay áo bỏ đi. Bóng bạch y phóng lên một thót bạch mã, từ cửa hông lẳng lặng đi ra, không kinh động đến một ai. Y đi xuyên qua đám ngọc thụ quỳnh hoa, điều lương họa đông, uốn ngực mà đi, không quay đầu nhìn liếc lại chút nào, phảng phất những xa hoa phú quý kia như cát bụi rơi rớt lã tã sau lưng y.

o0o

Hoắc Thanh Lôi hôm nay chưa đến Dao Hoa Lâu, không biết tại sao, hán tử trực sáng thô lỗ đó nội tâm ẩn hiện có gì đó bất an, tựa như cảm thấy có đại sự gì đó sắp xảy ra. Lúc hấn đụng tới chòm chìa khóa đeo bên hông, liền nhìn thấy chiếc chìa khóa nhỏ màu bạc mới thêm vào gần đây --- Đó là vật vào cái ngày ở Oanh Sào lúc nhìn thấy nhị công tử Liên Thành trở về Đôn Hoàng, công tử Thư Dạ đã giao cho hấn.

“Nếu có một ngày ta chết đi, người nhớ nhất định phải đem vật này giao cho tân Đôn Hoàng Thành Chủ”.

Vừa nhớ tới lời nói của công tử hôm đó, Hoắc Thanh Lôi chỉ cảm thấy trong lòng có một luồng lãnh khí dâng trào, vội vùng bật dậy, phóng về phía Oanh Sào --- Cao Thư Dạ ... Cao Thư Dạ ! Người lại nghĩ ngợi quỷ quái gì đây ? Toàn nói ra những lời nói quỷ quái không may !

Hấn vào tối, trong Oanh Sào sau ngọc không ngờ lại trống vắng, tất cả những giai nhân mỹ lệ đều trốn biệt trong khuê các của mình, không dám đi ra --- Không phải đó là mệnh lệnh của công tử sao ? Hoắc Thanh Lôi là ái tướng tâm phúc của Thành Chủ, không bị câu thúc, cứ xông thẳng vào kim ốc mật thất, lớn tiếng kêu tên Cao Thư Dạ. Nhưng bên trong cũng không thấy tới một bóng người.

Thành Chủ thích say sưa trọn đêm trường, tới lúc mặt trời bắt đầu lặn mới dậy. Nhưng hôm nay lại đã đi đâu rồi ?

Hắn trù trù nhìn quanh, chuẩn bị lui ra, lúc ra tới cửa, mũi chân bỗng đá phải một tờ giấy vò nát. Hoắc Thanh Lôi mở tờ giấy nhìn nhúm đó ra, chỉ liếc qua là sắc mặt đã có đại biến.

“Cao Thư Dạ tên khốn kiếp !” Hắn hét lớn, vang vọng chấn động bốn bức vách, vội vàng xông thẳng ra ngoài.

Oanh Sào chung quy lại an tĩnh trở lại. Bên những song cửa khảm minh châu đúc vàng ròng, đám mỹ cơ ló đầu hiếu kỳ nhìn theo, nhưng giáo điều lâu nay đã khiến cho bọn họ học thói quen không hỏi bất cứ sự tình gì, chỉ có tập quán lắng nghe công tử phân phó, chỉ nhìn liếc một cái rồi quay trở vào lầu các hoa lệ tiếp tục đàn cầm ca xướng, đốt sạch thời gian.

Giữa tĩnh lặng đó, một lục y nhân theo dõi Hoắc Thanh Lôi, len lén im ắng lọt vào kim ốc mật thất, cảnh giác ngóng nhìn bốn phía.

“Là đây rồi ...”. Chung quy phát hiện cái tủ vàng bí mật đặt sâu trong tường đằng sau cửa, Lục Cơ thở phào một hơi, rút chiếc chìa khóa nhỏ màu bạc đã phóng chế ra: “Để ta xem xem, xem Cao Thư Dạ còn lưu lại tay chân gì ở đây ?”

Sang ngày mai, đợi đến khi Cao Thư Dạ đã rời xa Đôn Hoàng, Nguyệt Thánh Nữ sẽ dẫn lãnh Minh Giáo tiến nhập Đôn Hoàng --- Hoắc Thanh Lôi nếu lo rượt theo Cao Thư Dạ, trong thành mất đi đại tướng, phòng bị kể như hư không, chỉ một tiếng trống là đã có thể chiếm thành. Chỉ là ... Hoắc Thanh Lôi hồi nãy đã lượm cái gì dưới đất ? Chỉ liếc qua có một cái mà đã thất sắc rồi ?

Trong lòng Lục Cơ có nghi vấn trùng trùng, nhưng vẫn thận trọng ấn chiếc chìa khóa nhỏ màu bạc vào lỗ khóa, “cách” một tiếng, mở cái tủ vàng chứa đựng đồ vật cơ mật nhất của các Đôn Hoàng Thành Chủ đời trước ra.

“Gửi Liên Thành nhị đệ” --- Vừa mở tủ vàng ra, bên trong cửa tủ không ngờ có khắc mấy chữ màu vàng đó.

Lục Cơ thoát miệng la nhỏ, nhìn chăm chăm lên những chữ không tưởng tượng nổi đó. --- Đó rõ ràng là nét chữ của công tử Thư Dạ ! Y ... y đã sớm liệu được Liên Thành sẽ đến mở cái tủ vàng này sao ? Đây là thư y để lại cho Liên Thành ?

Trong tủ vàng, chỉnh chỉnh tề tề đặt nhiều ống bạch ngọc, thoang thoang mùi thơm bút mực.

Trên ống ngọc khắc một chữ “Mặc”, dưới đáy có một ấn ký nho nhỏ, thủ công tinh trí, không ngờ lại là vật đại nội ngự dụng. Lục Cơ dùng bàn tay run run cầm một ống bạch ngọc lên, trong mỗi một ống bạch ngọc đều có một lá thư mỏng, xếp thứ tự theo ngày tháng mà cất trong tủ vàng.

Lá sớm nhất là năm Cảnh Đế Long Hy thứ tám --- chính là năm lão Thành Chủ tạ thế, Liên Thành bị đưa đi đế đô Trường An.

“Vài lời nhắn nhủ với tôn quân. Đôn Hoàng xa xăm, xin đừng lo nhớ. Cùng quân đời này kết huynh đệ, đâm cổ cạn máu mới thôi. Nay đã gởi gắm ấu đệ, tất không để phụ lòng. Liên Thành ở nhà ta bảo đảm được bình an, tiềm tâm dạy dỗ đạo lý văn võ mưu lược, dĩ thành đại khí”.

Những ống ngọc chính chính tề tề đặt trong đó, báo cáo sự tình về con tin Đôn Hoàng Cao Liên Thành ở Trường An: khi nào học nghệ, khi nào tập võ, khi nào học tập binh pháp mưu lược ... Mỗi tháng một phong thư, mười năm chưa từng gián đoạn.

Ống cuối cùng là viết nửa tháng trước --- chính là cái ngày Liên Thành từ Trường An quay về Đôn Hoàng.

“Y theo ý của quân, đã lệnh cho Liên Thành mang thánh chỉ trở về Đôn Hoàng. Quân tính toán gì vậy ? Thật sự muốn nhượng vị cho kẻ khác ư ? Ngụ quá, tệ quá ! Sinh ra trong nhà đế vương phú quý, tuy là huynh đệ ruột thịt mà như thù hận mấy đời. Quân bấy lâu nay thi ân cho người ta, có biết người ta ngày đêm mong muốn chém đầu quân báo thù mẹ ? Ta sẽ đến Đôn Hoàng liền, xin quân đợi cho”.

Bên dưới ống ngọc cuối cùng là một quyển sách dày, mở ra, không ngờ là một quyển tạp ký. Công tử Thư Dạ trong khoảng thời gian mười năm trấn thủ Đôn Hoàng đã ghi chép trong đó tường tận động tĩnh mạnh yếu của các Tây Vực chư quốc trên con đường tơ lụa, tính cách nhược điểm của các chư vương, cũng như những được mất trong chính vụ quản lý trong thành, phẩm tính của chư tướng thần võ quân. Nhất nhất đề cập người nào có thể dùng, người nào cần lưu ý, người nào cần sớm xử lý --- chuyện lớn chuyện nhỏ, đủ một quyển tóm tắt quản lý quân vụ.

Trang cuối cùng nét mực mới tinh: *“Đôn Hoàng vị trí trọng yếu trên con đường tơ lụa, là mệnh mạch đông tây. Sau khi Đại Dận suy vi, chư quốc gườm gườm như hổ rình mồi, đặc biệt là Hồi Hột. Mười năm nay huynh vì bảo vệ sự bình an của một phương, dĩ nhiên đã kiệt tận toàn lực, nay trọng nhiệm rơi lên vai đệ. Hoắc Thanh Lôi từ nhỏ là gia thần của Cao thị, vũ dũng ngay thẳng, được mọi người tin tưởng, đệ nếu nghĩ là cứu thần của huynh mà nghi ngờ, tất không khác gì tự chặt đứt một cánh tay của mình. Có thể ra lệnh cho thành hôn với Lục Cơ, âu cũng là ơn cho người ta, hoàn thành tâm nguyện của người ta mà cũng coi như thu dụng cho mình. Nhiều chuyện quá, không kịp kể chi tiết hết. Làm thiện với bá tánh, trân trọng thân mình. Huynh đi đây”.*

Lục Cơ ngây người, thình lình như tiêu tán hết thần trí, không dám tin vào những phong thư mình đang nhìn trân trân: “Nhất định là giả ... là giả ! Nhất định là Cao Thư

Dạ tên khốn đó đã nguy tạo ra để lừa gạt Liên Thành !” Một hồi lâu sau, ả bỗng gào lên, nổi điên đổ hết tất cả những ống ngọc xuống đất, dùng chân đạp lên.

Sau khi quăng hết ống ngọc, trong tủ vàng hiện ra hai vật khác: hắc bảo tử kim quan và ngọc tỷ tượng trưng thân phận của Đôn Hoàng Thành Chủ. Hai vật đó lặng lẽ bài trên tấm gấm, tựa như đang đợi chủ nhân mới đến lấy.

Dưới hắc bảo tử kim quan có một tờ giấy tuyết tiên, nét mực còn chưa khô, trên giấy chỉ có hai câu:

“Dữ quân kim thế vi huynh đệ, canh kết tha sanh vị liễu nhân”.

(Tạm dịch: “Đời này làm huynh đệ với quân, đời sau vẫn vậy”).

Lục Cơ nóng nảy điên cuồng bỗng an tĩnh lại, lẳng lặng ngưng thị nhìn hai câu thơ đó, đột nhiên hai dòng lệ chảy dài.

Nhân bất vị kỷ, thiên tru địa diệt ? (Tạm dịch: người không vì mình, trời tru đất diệt) --- Nhưng mỗi một phong thư trong này đều đánh tan thuyết pháp mà nội tâm ả chấp nhận như ý trời kia. Ả đã sai lầm sao ? Những năm qua, ả một mực sai lầm sao ? Một mực muốn tranh quyền đoạt lợi, kế thừa sự cố chấp của phu nhân đã qua đời, không ngờ không nhìn rõ được như gã hài tử Liên Thành.

Nhưng ... ngày mai, Đôn Hoàng có phải sẽ nghênh đón một tai nạn chưa từng thấy ? Ả không ngờ đã vì chuyện riêng tư mà đem cả Đôn Hoàng ra bán đứng ! Nếu Liên Thành đứa bé đó biết dì Lục của nó làm ra chuyện như vậy, nó còn chịu ngồi cái ghế Thành Chủ sao ?

Ả ngây ngẩn nhìn ống ngọc đầy đất, nhân thần biến chuyển kịch liệt. Một hồi rất lâu sau, phảng phất đã hạ quyết tâm gì đó, chợt cầm lá thư, vụt đứng dậy chạy về hướng Dao Hoa Lâu.

o0o

Cửa thành Đôn Hoàng, binh sĩ thủ thành kinh ngạc nhìn tướng quân thần thái không bình thường, ai ai cũng trả lời không nhìn thấy Thành Chủ. Hoắc Thanh Lôi biết liền công tử Thư Dạ nhất định đã đi cửa hông, liền quay đầu quát ngựa phóng vội.

Hắn truy đuổi giữa đại mạc mênh mông, phóng không cần biết phương vị, từ lúc mặt trời đứng bóng truy một lèo luôn cho đến lúc mặt trời lặn. Gió cát gào rít quật vào mặt, hắn đã truy ra ngoài thành cả trăm dặm, vẫn không nhìn thấy một ai.

“Cao Thư Dạ ! Con bà người, đồ ngu ngốc !” Hắn thình lình hét lên, khước mắt muốn rách toét, chợt nhảy xuống ngựa đạp đầu lên gò cát, thất thanh khóc rống, tờ giấy

vò nhàu nát trong lòng bàn tay đã ướm dẫm mồ hôi: “Người đi làm gì đây ? Không nói tiếng nào bỏ rơi cả Đôn Hoàng sao ? Bắt lão tử nghe lời cái tên miệng còn hôi sữa Liên Thành sao ?”

Hoắc Thanh Lôi nhảy xuống ngựa nhìn bốn phía, không biết công tử đi đâu rồi. Hấn lại không biết hấn đã truy đến phương hướng nào, có chạy ngược phương hướng với công tử Thư Dạ hay không, như vậy thì làm sao mà truy rượt được ? Hán tử thô lỗ đó lại không bao giờ chịu thua, đang định phóng lên ngựa chuẩn bị tiếp tục truy đuổi, đột nhiên giật nảy mình.

Ngoài trăm dặm, không ngờ ẩn hiện có đất cát bốc mù trời !

Cách Đôn Hoàng ngoài ba trăm dặm, không ngờ có đại quân đang bồn tập mà đến, ngựa ngậm hàm thiết, người lặng lẽ, im ắng mà đi giữa gió cát. Nhìn phương vị, không ngờ đã vòng qua Gia Dục Quan, từ vùng nước cạn theo duyên hải mà đến. Con đường đó là đất người từ Đôn Hoàng đi Hồi Hột phải đi ngang qua.

--- Hồi Hột muốn xuất binh đánh Đôn Hoàng ?

Giây phút đó, phảng phất có một luồng sét lạnh chạy luồn theo xương sống của vị thống soái thần võ quân. Hấn không còn kịp nghĩ gì nữa, liền quay người phóng điên cuồng về Đôn Hoàng xa ngoài trăm dặm.

- o O o -